

VÖRÖS ISTVÁN

A vasajton ikon

Gyertek vizák, teknősök, angolnák,
ússzatok föl a Dunán!
Gyertek jegesmedvék, sarkirókák, rénszarvasok,
hozzon ide az északi szél!
Gyertek pumák, bölények, óriási lepkék és sárkánycsontok,
keljete át az óceánon,
ahogy tócsát lép át az ember, és ahogy belegázol a
vaddisznó!
Gyertek tevék, tigrisek, pandák,
szőjete körénk selyemgubót, a bátorság gubóját
tigrisfonálból,
bölénysóhajból, órástojásból és vízi énekekből.

Gyertek énekeljete
az ének ernyője alatt,
táncoljatek a tánc oszlopai között,
repüljete a medveléptű hófelhőkben,
és terítséte fehér prémeteket végig a tájon,
a tengersós végtelen zúduljon egy szoba kockájába,
a kocka mind a hat oldalán csak hatos legyen és
pördüljön meg a mozdulatlanság markában,
koppanjon a leesés plafonjához,
horpassza be a mélységet
a megbocsátás dühével.

Gyűljete az egészségesek szanatóriumába,
tanítsatek butaságot, bámuljatek a vakságot,
mint egy meztelen nőt, aki nem látszik a szépségétől.
Az öregek iskolájában
csecsemőtől tanul járni
egy háromlábú asztal,
nagy békesség zaklat föl, ha leülök mellé,
a fotelok karfájukkal utánam kapnak.
A boltban huszonöt deka sajt vásárol
magának egy asztalost,
a füstöltsonka inkább
egy buszsofórt választ.

A pénzt hátra tett kézzel falhoz állították,
de hallatszik, ahogy magában számol.
A tejeszacskóban fehér delfin kotyog,
a sörben vidra úszik,
a kórházban borral
mossák le a felvágni
szánt bőrt, kenyérrel hasítják meg,
és letérdelnek a gyógyulás sörétje előtt,
ami úgy repül ki a sebből, mint
egy kis puskából.
A vasajtón ikon
növi be a golyónyomot.

Az abbahagyás kezdi a teremtést,
jöjjetek ég madarai,
nehogy a változás tanuljon meg
először repülni!
Jöjjetek víz állatai, nehogy elsodorjon
a jelen szökőárja!
Kapaszkodjatok a földbe gyökereitekkel
állatok, mert valaki
viszonozni fogja a szorításotokat!

A róka novemberben

A novemberi alkony kék
izzása a hegyek alatt.
Egy barna hárslevél a patakmeder
szélén megtapadva.
A halott lelkek tengerzúgása,
partra kicsapó mennyország,
angyaltoll párája, angyalbeszéd
sara egy cipő orrára tapadva,
a hideg szikrázó foszfora,
állatléptek az avarban,
az égen szétdobált csontok,
halszálkák, kinyitott
öröklét-konzervek, sós vízben
úszkáló könyv, mint egy szem
sírás után, templomi szem
farkasvaksága, farkasvakság
ordítása az erdőn,
éjszakázó csipkebogyók,
szomorúság leszáradt fűkalásza,
a teret szobákra osztja fel a sötét,
a szobákat termekké tágítja a hideg,
látszana a lehelet, ha lenne rá szem,
a termék beláthatatlan sötétje,
egy képzeletbeli ország bukása,
egy bukás országa, éhes
róka kotorja félre a nyirkos mohát.
Egyetlen szemvillanásba
rántja a táguló termeket,
aztán megszagolja, és hang nélkül
továbbáll.

TATÁR SÁNDOR

...Lollim barna szemöldöke...

Fordul már kint is, benn is téliesre
(szokja a vers is, mihez én szokom!)
– korán, korán száll le a téli este;
kihuny mindahány könyvgerinc a polcokon

Sajgó ízülettel a szavak nem sietnek;
várhat a mű, a mondat elmarad.
Nem riaszt (van pedig) pókhálós lelki szeglet,
széthorkantod a baljós árnyakat

Hosszú az éj, de csak kutyák csaholnak,
szellemek, Múza – egy sem látogat,
miként a ma, szakasztott úgy a holnap:
nem röpülsz át titkos határokat

Ha bent is, kint is téliesre fordult,
ez van: családod s lámpád fényköre,
csak várhatod, mi készül a falon túl:
mikor közelg egy új nyár hírnöke,

hitetvén: ismét vágy árama ér el,
s eszmélsz (kiben most fagy s homály lakik):
bent megremegve, meglóduló vérrel,
mint gyermekkézben ébredő kavics

VARGA MÁTYÁS

hallásgyakorlatok #27

amikor felszámolták a rózsika lakását, a konténer mellé hordták le a ruháit. | meg mindent, ami emlékeztet. || ha lekésem a buszt, inkább megyek egy megállót gyalog. | nem szeretek másokkal várni. hallgatni, hogy mit beszélnek. || néztem, oda volt nyomtatva a nevem. | de biztos voltam benne, hogy az nem én vagyok. || már az ablakból megfigyeltem: a taxi most se ment el, ott vár rá. | és hiába csöngetett, nem nyitottam ajtót. | gyorsan kikapcsoltam a tévét. higgye azt, nem vagyok itthon. | és csak ültem mozdulatlanul a fotelban. nem tudom, meddig. | azt hiszem, közben sírtam is. || mégse azt, hogy *elnézést kérek*, hanem hogy *bocsáss meg*. | ezt küldjük el esemesben. és tegyük utána még egy csomó felkiáltójelet. || minden nap hoz két kiflit reggelire, pedig már egy is sok. | ami marad, beáztatom és lehúzom a vécén. || ott volt az a sok lány, de egyik sem tudott levest főzni. | csak zacskóból, mondták. de zacskó nem volt.